

je ležala na postelji, obraz kakor sivi mramor, oči velike, široko razprte, zamaknjene v daljo. Pogledala me je z dolgim, vprašujočim pogledom.

»Nežica, ali ti je kaj bolje?«

»Ni, gospod, pa sedaj je že vse eno.«

»Zakaj vse eno? Nežica, ali naj pošljemo po zdravnika?«

»Ne, saj mi ne more pomagati. Jetična sem. Saj je lepo umreti.

Nič se ne bojim smrti.«

»Nežica, ne govori tako. Saj boš ozdravila. Pojdeš v šolo in nam poveš pravljico. Ali si si že izmislila pravljico?«

»Ne, nikdar več se ne vidimo in pravljice vam ne povem.«

S prosojnimi prstki si je zakrila obraz in se za trenutek zamislila. Nato pa, kakor bi se hotela nasmehniti, me je vprašala: »Ali pojedete za mojim pogrebom?« Ne vem več, kaj sem ji odgovoril.

Naslednjo nedeljo smo jo spremljali na njeni zadnji poti. Bilo je spomladi okolo sv. Jurja. Prekopani vinogradi so dihali svežost in zdravje. Vlažna, rjava zemlja se je kadila v jutranjem solncu. Lastavice so cvrčé poletavale preko nas. Počasi smo stopali za belo krsto, ki se je pozibavala na ramah pogrebcev. Ob odprtem grobu sem govoril Nežici v slovo. Rad bi povedal neizgovorjeno pravljico, ki sem jo pričakoval od tega otroka, pa nisem mogel. Govoril sem o njeni pridnosti in lepem vedenju in jo postavljaj za vzor drugim. Primerjal sem jo drevescu, ki je moralo prezgodaj usahnuti. Ko sem dogovoril, bi bil neizrečeno rad videl še enkrat njen obraz, ker sem slutil, da se je nasmehnil kakor takrat, ko me je vprašala: »Ali pojedete za mojim pogrebom?«

Njeno mesto v prvi klopi je sedaj prazno. Naj ostane prazno do konca šolskega leta, da se lahko otroci in jaz tem živeje spominjamo Nežice, tiste Nežice, ki je odnesla svojo pravljico s seboj v večnost...

Pesem bridkosti.

(Iz venca »Za mejami«.)

Moj dom,
ti nesrečni moj dom,
iz žalostnih solz
tisoč tožbá,
v obupu pojočih,
ko drage zapuščam,
po tujca grdi zlobi
v svet pognan.

Joj, mati, gorje!
Kje je zemljan,
da pretrpel bi toliko zla,
da prebil bi toliko muk?
Iz žalosti v žalost bo teklo
vsevdilj mi življenje,
nikoli ne usahne mi več
za dragimi grenka solzà.

Lado Jerše.